

A Fővárosi Ítéltábla a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Árnysai Katalin ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Z. Tóth Katalin (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtóhelyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. április 23. napján kelt 65.P.21.066/2013/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest üzemeltető ...-t (címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ... internetes oldalon „...” címmel megjelent cikkel azonos helyen és betűszedéssel a főoldalon minimum 8 napra, ha a közlemény elérhető addig, amíg az olvasható, az eredeti cikknél utalással a helyreigazításra az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: Lapunk ...-i számában „...” címmel megjelent írásunkban megalapozatlanul híreszteltük, hogy ... azt a feladatot kapta felperestől (...tól), hogy gyűjtsön vagy gyártson a ... vezetőire nézve terhelő információkat; továbbá megalapozatlanul állítottuk, hogy felperes (...) minden konspirációs szabályt áthágott, és „magánügynöki” feladatokkal bízta meg az egykori olajvállalkozót.”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest üzemeltető ...-t, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 40.000 forint perköltséget áfa-val növelten, s a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

Ítéletének indokolásában hivatkozott az Smtv. 12. § (1) bekezdésében, a PK 12.

számú állásfoglalás II-III. pontjában, a PK 14. számú állásfoglalásban, a bizonyítás körében pedig a Pp. 164. § (1) bekezdésében, a 206. § (1) bekezdésében, továbbá a Pp. 345. § (2) bekezdésében foglaltakra.

Kifejtette, hogy az alperes nem igazolta azt, hogy a per első tárgyalását önhibájából mulasztotta el, így ennek törvényi következményeit a Pp. 135. § (3) bekezdése értelmében le kellett vonnia. Ennek megfelelően az alperes részére a további bizonyítás lehetőségét nem engedélyezte, a hasonló tárgykörben megjelent másik írásával kapcsolatosan folyamatban lévő sajtó-helyreigazítási perben becsatolt dokumentumokat, hanganyagot, írásos anyagot, ezért nem tette jelen per tárgyává. Utalt arra, hogy sajtóperben egyesítésnek nincs helye. Az alperesi bizonyítási indítvány elutasításával a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó szigorú bizonyítási szabályok alapján döntött a bizonyítékok beszerzésének mellőzése mellett, kiemelve azt, hogy az alperes képviselője nem volt elzárva attól, hogy az irat, illetve hanganyag beszerzését akár fax útján indítványozza arra az esetre, ha a tárgyaláson nem tud megjelenni. Ehhez képest az első tárgyalást megelőzően és a tárgyaláson érdemi nyilatkozatot nem tett, a bizonyítási indítványát a második tárgyaláson késedelmesen terjesztette elő.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság lényegében a keresetnek megfelelően marasztalta az alperest. A helyreigazításban nem valótlan állításként, hanem megalapozatlan kijelentésként közölte a sérelmezett állításokat, megállapítva, hogy a kijelentését az alperes bizonyítani nem tudta. A helyreigazításra a PK 15. számú állásfoglalásra utalással került sor, szöveghű verzióban fogalmazva meg a helyreigazítás szövegét, miután az az átírás, ami a felperesi helyreigazítási közleményben megfogalmazódott többlettényállási elemet tartalmazott az alperesi közléshez képest („vagy gyűjtson vagy gyártson” kifejezést a „ha kell” szavakkal megtoldva egyfajta tevőleges célzatos jelleget tulajdonított a felperesi cselekedetnek a helyreigazítási kérelem, ami az alperesi írásból így kiolvasható nem volt). Utalt arra, hogy az alperes nincs elzárva attól, hogy ha időközben további információk birtokába jut, minderről a sajtó útján beszámoljon.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. IM rendelet alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a helyreigazítás közlésére kötelező határozat megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor olyan, a közvélemény számára elérhető tényekkel ellentétes tartalmú helyreigazításra kötelezte az alperest, amely a sajtócikk megjelenése pillanatában sem lenne helytálló, továbbá tényadatokkal is ellentétes.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság két különböző tanácsa alatt folyamatban lévő, a ... és jelen alperessel szemben indult jogvitákban az elsőfokú bíróság részéről az alperes személyét tévesen feltüntető idéző végzések következtében került sor arra,

hogy a két ügyet felcserélte, így a 2013. április 11. napjára kitűzött tárgyaláson önhibáján kívül nem jelent meg. Bár sajtó-helyreigazítási perben igazolási kérelemnek helye nincs, azonban a fenti körülmény olyan helyzet, amely számára nem felróható, így kérte, hogy a másodfokú bíróság a mulasztás következményeit ne alkalmazza, az ügyet érdemben tárgyalja, hiszen a bizonyítékokra való hivatkozását a tévedés nyilvánvalóvá válásakor haladéktalanul előterjesztette. Így az ügy érdemi elbírálása az eljárási jellegű hibával szemben, amely bírósági adminisztratív körben fordult elő, elsőbbséget élvez.

Fenntartotta azon hivatkozását, miszerint a perbeli cikk alapja olyan forrásból származik, melyet a cikkíró nem köteles feltárni, de az lehetővé tette azt, hogy a nagy közérdeklődésre számot tartó ügyben a cikk megírásra kerüljön és megnevezett minden bizonyítékot, amely akkor még államtitokként volt ismert. A felperes védekezése lehetett volna az általa államtitokként ismert hanganyag és az arról készült leirat beszerzése. A későbbiekben került sor a minősített adatkénti kezelést megszüntető intézkedésre, így fellebbezéséhez teljes terjedelmében csatolta az inkriminált hangfelvételtől készült anonimizált leiratokat. Utalt arra, hogy az okiratokon nem az „államtitok”, hanem mindössze a „bizalmas” jelzés van feltüntetve, így nem álltak volna fenn azok a szigorú feltételek, amelyek az államtitoknak minősülő irat megismerhetővé tételéhez fűződnek. A hanganyag tekintetében arra hivatkozott, hogy folyik annak vizsgálata, hogyan küszöbölhető ki az érintett személyek vonatkozásában a személyiségi jogsérelem okozásának elkerülése, ettől függetlenül indítványozta a hanganyag beszerzését. Kifejtette, hogy a Pp. 345. § (2) bekezdésében előírtaknak megfelelően az első tárgyalást megelőzően előterjesztett előkészítő iratában megjelölte bizonyítékait, így azok mellőzése eljárási szabályt sért. Bizonyítási kötelezettségének az elsőfokú bíróság előtt P.21.071/2013. szám alatt folyamatban lévő per bizonyítási eljárása során beszerzett bizonyítékokra hivatkozással tett eleget.

Hangsúlyozta, hogy a perbeli cikk alapját képező bizonyítékok köztudomásúan parlamenti vizsgálóbizottság, az Alkotmányvédelmi Hivatal és a Központi Nyomozó Főügyészség előtt vizsgálat tárgyát képezik. A jogvitában szükséges minden olyan, a sérelmezett cikk megírását követően a nyilvánosság számára megismerhető bizonyíték beszerzése, amely a megalapozott döntéshez vezethet. A felperesnek, mint a ...jának a tisztsége betöltése során tanúsított magatartása okán különböző hatóság előtt számonkérés alatt áll, ténykérdésének komoly politikai, nemzetbiztonsági és büntetőjogi vetülete is lehet. A kérdéses időszakban a felperes közszereplőnek minősült, így tűrési kötelezettsége e minőségével összefüggésben a vele szemben megnyilvánuló akár bántó, vagy éles hangú kritikai megnyilvánulásokkal szemben magasabb. A sajtónak mindemellett kötelessége is a közvéleményt hűen tájékoztatni a demokratikus alapelveket sértő közszereplői magatartásokról.

Előadta, hogy a felperes sem vitatta azt, hogy találkozott ...al, Magyarország 1997-2003. évek közötti legkeresettebb magyar bűnözőjével, megerősítette azt, hogy a beszélgetésükről hangfelvétel készült, nem vitatott az sem, hogy ez az Alkotmányvédelmi Hivatalnál lelhető fel. A felperes a titkosítás védelme mögé

helyezte magát, azonban a titkosítás 2013. április 23-án megszüntetésre került, így a megismerhetőség lehetővé vált.

A 2010. évi CIV. törvény 6. § (1) bekezdésében írtakra hivatkozással előadta, hogy a perbeli cikk olyan időben került megírásra, amikor a különösen nagy közérdeklődésre számot tartó, a politikai elitet és a gazdasági élet bizonyos területét közvetlenül érintő ügyek felderítése zajlott. Az alperes nem volt kötelezhető informátorának felfedésére, így csak az államtitokká minősített hanganyagnak, mint bizonyítéknak a beszerzésére hivatkozhatott.

További bizonyítékként az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága ...-án tartott üléséről felvett ... meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet (melyben ... és az ő kompromittáltsága került szóba), továbbá a ...-án tartott ülésről felvett jegyzőkönyvet csatolta, melyben ..., az ... részletezi a konspirációs szabályokat, az ott leírtakból következik, hogy azokat áthágva a felperes magánügyi feladatokkal látta el ...t, tekintettel arra, hogy a műveletről nincs nyom a Nemzetbiztonsági Hivatalnál. A ... elnevezésű hanganyag leiratából alappal vonható le az a következtetés, hogy ...nak a felperes azt a feladatot adta, hogy gyűjtsön vagy gyártson ... vezetőkre terhelő információt. Az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának a ...-én tartott üléséről felvett jegyzőkönyv szerint a felperes meghallgatására került sor. A hanganyagról készült leiratokból a bizottság számára az érintett személyek azonosíthatóak voltak és a leiratból kitűnően a második találkozásra a felperes kezdeményezésére került sor. Ezen tények ismeretében érthetetlen, hogy a felperes miért állított a perben ezzel ellentétes tényeket.

Tekintettel arra, hogy nagy valószínűség szerint a cikk megírásakor már az Alkotmányvédelmi Hivatal a feljelentését megtette, a Központi Nyomozó Ügyészség 2013. februárjában elrendelte a nyomozást, kérte figyelembe venni a PK 14. és 12. számú állásfoglalásban foglaltakat, miszerint a felperes által kiemelt részeket nem az írás egészéből kiragadva, hanem a cikk összességében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell értékelni a sajtóközlemény egymással összetartozó részeivel összefüggésben.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel első sorban arra mutat rá, hogy a sajtó-helyreigazítási per rendeltetése, hogy a személyiségi jogsérelem esetén a sértett fél számára gyorsabb jogvédelmet biztosítson, ezért az eljárásra speciális szabályok vonatkoznak. A sajtó-helyreigazítás iránti pert soron kívül kell lefolytatni és az általános személyiségvédelmi perekhez viszonyított gyorsított eljárást hivatott elősegíteni a bizonyítási korlátozás szabálya.

A Pp. 345. § (2) bekezdésében írt bizonyítási szabályokat az elsőfokú bíróság

helyesen alkalmazta és nem követett el jogszabálysértést, amikor a késedelmesen előterjesztett alperesi bizonyítási indítvány mellőzésével hozta meg a döntését. Az elsőfokú bíróság az így lefolytatott eljárásban a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett.

A fellebbezés mellékleteként becsatolt okirati bizonyítékok érdemi értékelésére a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltak miatt nem kerülhetett sor, azonban a Fővárosi Ítéltábla más ügyben megismert bizonyítékokról való hivatalos ismerete alapján is rámutat arra, hogy az alperes által megjelölt iratokban foglaltak a felperes által sérelmezett tényállítások valóságtartalmának minden kétséget kizáró módon történő igazolására nem alkalmasak.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően határozott.

Budapest, 2013. szeptember 24.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő